

godt og lykkeligt. Vi tror, det er en anden Vej, man maa gaa. Men vi har altid taget det Forbehold, at saa længe Forholdene er saa fuldkommen abnorme, som de er, maa vi ogsaa her i Landet og maaske i ikke ringe Omfang anvende de Midler, som vi i det hele taget gaar til med saa ringe Glæde og saa ringe Tro og kun drevet dertil deraf, at vi mener, at den abnorme Situation i det hele i det givne Øjeblik kræver det. Men naar man ser det paa denne Maade, — og det er jo Sandheden — saa er der ingen som helst Inkonsekvens at bebrejde den nuværende Regering.

Jeg har saa et Par Ord at henvende til det ærede Medlem Hr. Schmidt. Til ham og til andre, der har været inde paa beslægtede Emner, vil jeg sige: Ja, vi vil respektere det tyske Folkeelements sproglige og nationale Ejendommeligheder. At gøre dette betragter vi som en Ærespligt. Vore Folkefæller har kendt saa meget til Undertrykkelse nede i Sønderjylland og har saa ofte og saa højt krævet national og sproglig Frihed, at det er en Æressag for os at yde denne nu, da det er os, der kommer til at tage Bestemmelse for disse Landsdeles Vedkommende. Ligeledes vil vi gøre alt, hvad vi formaar, for at de to Nationaliteter kan leve i Fred ved hinandens Side. Men der er visse Betingelser, som ikke maa glemmes, for at dette Maal kan naas, og det vil jeg bede det ærede Medlem Hr. Schmidt overveje.

En saadan Betingelse maa det være, at man ikke stiller Krav til den danske Styrelse, som gaar langt udover, hvad selv de liberaleste Tyske vilde indrømme den danske Befolkning i Nordslesvig, den Gang de Tyske regerede dernede. Jeg ved meget vel, at det ærede Medlem Hr. Schmidt har hørt til denne liberaleste Side af det tyske Folk, og jeg ved meget vel, at han har brudt mangan Lanse med mindre liberale Landsmænd for at skabe relativ Frihed for Grænsebefolkningen. Men det faldt ham aldrig ind at stille Krav, der blot paa langt nær nærmede sig til dem, han nu stiller paa det tyske Folkemindretals Vegne overfor den danske Regering.

En anden Betingelse for, at der kan opstaa et virkeligt godt Forhold, er dette, at man fra tysk Side fører en lignende frisindet Politik overfor de Danske i 2den Zone, som de Danske fører overfor det tyske Mindretal i de sønderjydske Landsdele, som nu er genforenede med os.

Og endelig — hvad jeg meget bestemt vil betone — er en tredje Betingelse den, at

man respekterer den Afgørelse, som nu er truffet. Det ærede Medlem Hr. Schmidt maa ikke tro, at Kravet om en Flytning af Grænsen Nord paa, Kravet om Tiedje-Linien eller noget dermed beslægtet, er Spørgsmaal, om hvilke der her i den danske Rigsdag og den danske Regering overhovedet kan diskuteres. Saadanne Krav diskuterer vi ikke.

Med Hensyn til de forskellige Henstillinger, som er rettede til mig angaaende enkelte Spørgsmaal, skal jeg for at spare paa Tiden indskrænke mig til at sige, at alle disse Henstillinger skal blive taget under nøje og omhyggelig Overvejelse. Der er kun nogle enkelte Ting af principiel Natur og vedrørende Sønderjylland, jeg til Slutning vil sige nogle Ord om. De ærede Medlemmer Hr. Holger Andersen, Hr. Lebeck og Hr. Christen Ernst Christensen har været inde paa disse Spørgsmaal. Det drejer sig om den saakaldte Toldgrænse ved Kongeaaen, om Valutaraadets Virksomhed og om Pensionisternes Stilling.

Herom ønsker jeg at sige følgende: Det er med Urette, naar Kongeaaegrænsen kaldes en Toldgrænse; den er ikke nogen Toldgrænse, den er en Kontrolgrænse, ved hvilken det skal kontrolleres, at de Love, som er givne med Hensyn til Toldbeskatning og indirekte Beskatning overhovedet i de synderjydske Landsdele, bliver overholdt. Imidlertid indrømmer jeg, at de Kontrolforanstaltninger, som det har været absolut nødvendigt at have dernede i længere Tid, selvfølgelig virker generende; og det har fra min Side bestandig været et Ønske at kunne fjerne ogsaa denne sidste Rest af Kongeaaegrænsen saa snart som muligt. Det er mig nu en Glæde at kunne sige, at Forholdene er skredet saa vidt frem, at ogsaa den Kontrol, som er blevet øvet ved denne Grænse, vil kunne forsvinde inden Midten af November Maaned.

Pensionisternes Stilling skal jeg ikke komme dybere ind paa, idet Statsministeriet har nedsat en Kommission til at overveje dette Spørgsmaal. Jeg erkender fuldt ud, at Pensionisterne dernede er overordentlig uheldigt stillede. For det første er der her lige saa vel som med Hensyn til Invaliderne Strid mellem Danmark og Tyskland om, hvilken Forpligtelse Tyskland i saa Henseende skal paatage sig; og dernæst er selve Pensionsbeløbene ydet i Mark ganske utilstrækkelige til, at de vedkommende Pensionister kan leve deraf. Dette har vi fuldt ud Øjet aabent for, og der er ogsaa fra dansk Side ad admini-